

Podden du ska lyssna på finns också på appen Nodio, poddtjänsten för dig som älskar dokumentärer. Lyssna på hundratals titlar inom True Crime, historia och samhälle, utan reklam och före alla andra i appen Nodio.

Hej Sverige! Apoteket finns här för dig och alla du tycker om.

Just nu har vi köpt tre betala för två på massor av produkter för tänderna och munnen.

Välkommen till oss på Apoteket!

Våren år 2021 slår serien Snabba Kårs ner som en bomb i Sverige. Den ger en chokerande, våldsam inblick

i hundrakotika handeln och gängkriminaliteten i utsatta områden kan se ut.

Serien får snabbt kultstatus och förortslangen sprider sig långt utanför förorternas gränser, in i skolor och fika rum över hela landet.

Samtidigt höjs röster om att Snabba Kårs inte en helt oproblematiskskildring av tillvaro i Stockholms Miljöprogramsområden.

Vi hör huvudrollsignahövren Evinna Madd i en intervju för Petra Ide. Hon är själv uppvuxen i Stockholms förorten av Kalla.

Vi mitt i ett problem där barn blir skjutna. Den är så pass nära verkligheten i språk, i kanske locations.

Det kanske sitter barn som ser på det. Jag vet inte om de tycker att det här är kult eller inte.

Vi måste kunna också få berätta de här berättelserna.

I den här dokumentärserien får du möta människorna bakom rubrikerna, de som sällan får sina röster hörda.

Föräldrar som ser sina barn och deras grannkompisar växa upp till offer och förövare i våld med dödlig utgång.

Barn som förlorar både syskon och föräldrar och oskyldiga vittnen som skäms till tisdad i fruktan för sina liv.

Alla paddar men ingen vet nånting.

Jag behöver fundera på hur en annan människa kan skada en människa på det här sättet.

Du lyssnar på det första avsnittet av Gola Vittnade.

En dokumentärserie i fyra delar, om tre uppmärksammade mod i Stockholms förorten Hallombärgen under vintern 2017.

Dokumentären är baserad på boken med samma namn av författaren och journalisten Anton Kvist.

Vi vill varna känsliga lyssnare för att den här podden innehåller starka och obehagliga scener.

Trots att hösten närmar sig så kryper temperaturen uppåt närmare 30 grader i skoggan.

Det är den 15 augusti 1973.

Omringad av ett hav av blommor står stadsminister Olof Palme och skiner i Kappmesolen.

Människor värde det är rätten till hälsoarbete, utbildning och socialtrygghet.

Dessa rättigheter, demokratins rättigheter kan inte få vara förbehållna ett visst skikt i samhället.

De måste vara hela folkets egna.

Idag är det äntligen dags för en pampliga invigningen av den nya förorten Hallombärgen i Sundbybergs kommun utanför Stockholm.

I invigningstalet så fastslår den påtagligt imponerade statsministern att Hallombärgen är citat den bästa bostadsmiljön i Sverige.

Precis som med de andra förorterna i det så kallade Miljöprogrammet så har uppförandet av Hallombärgen gått helt ofattbart snabbt.

Kanske till och med lite försnabbt.

Det är en enastående vision. Det är tio års tid då man bygger en miljon bostäder.

Vi hör arkitekturkritiken Mark Isit som intervjuas av Jenny Strömstedt i Nyhetsmorgon i TV4.

Det här sociala ingenjörskapet eller vad man ska kalla det för har så här i många sögorna efter att han dämts ut som väldigt misslyckat.

Är det alltid en av misslycket?

Ja, nästan faktiskt. Det är väldigt svårare älskat.

Det finns ju de som hävdar att de lever ett bra liv i de här områdena och det är hatt en av för dem.

Det är fler sådana man behöver men jag vågar posta att de är faktiskt i minoritet.

Nej, även om den här storslagna visionen om att bygga bort bostadspristen var en bra tanke i grunden så dröjde det inte länge innan problem uppstod.

Flera av områden som byggde sist blev nästan som en slags slutstation för dem som hade det svårast på bostadsmarknaden.

Genom årenslopp så har en stor social segregation uppstått, trots att man hade avsikten att bygga bostäder som lockade alla.

De här anonyma stor skaliga bostadsområdena är nu mera i stor utsträckning präglade av socioekonomisk utsatthet och brottslighet och utanförskap.

Men Hallombärgen är inte riktigt som de andra förorterna i miljonprogramsområdena.

För mitt bland de stora, groa betongklossarna så har under årenslopp uppstått något som nästan liknar en nutida förortsvision av bullebyn.

Det är liksom lite att kvarter är liksom en liten ort, nästan som en by, alltså nästan som en familj.

Det är som en ort där alla känner alla, där folk har vuxit upp med varandra.

Det här är alltså journalisten och författaren Anton Kvist.

Hon har skrivit boken Gola Vittnade, som den här dokumentärseringen är baserad på.

Ända sedan den här historien tar sin början, i januari 2017, så har hon följt fallet på nära håll och fått en ovanligt nära relation till brottsoffrens anhöriga.

Vid det här laget är hon välbekant med Hallombärgens kator, där den här berättelsen utspelar sig.

Ett centrum, det är tunnelbana, det är butiker, det är en kyrka, det är bostadshus, det är liksom busshållplats, det är en parkeringsplats.

De i Hallombärgen så bor på Löttsjövägen, istället för att gå upp från tuben och traska över gården eller långsvägen.

Så går de genom centrum, det finns nämligen en dörr in till garaget som ligger under bostadshusen.

Det kanske verkar lite märkligt att nämna ett stort garage i sammanhanget, men det här garaget, det kommer spela en central roll nu när allting tar sin början.

25-åriga Ivan har muckat från fängelset nyss och kommit tillbaka hem till Hallombärgen igen, och han är efterlängd av många.

Ivan har vuxit upp, där, med sin mamma och sin bror, och hans halvsyskon bor i närheten.

Ivan's mamma kommer från Kappvärde och hans far från ett västafarkansk land. Han är slåendevacker.

Den här gången ska allting bli annorlunda.

Ivan vill verkligen ta tag i sitt liv nu och bygga upp en bra framtid tillsammans med sin flickvän.

De planerar att flytta ihop och gifta sig så snart som möjligt.

Men att göra sig fri från sitt förflutna, det visar sig inte vara helt lätt ändå, med tanke på Ivan's bakgrund.

Ivan hade ett belastningsgister, han avkännade ett ganska långt fängelsesnaff.
Det var inte för ett våldsprått, ska jag nämna.
Han hade vänner och kontakter i det som kallas järva, som då är hemvist för den här gängen som kallas för tjottas och dödspatrullen.
En av hans vänner hade blivit skjuten och överlevde miraculöst bara några dagar innan.
Man skulle kunna säga att han var känd av polisen tidigare.
Jag ogillar det begreppet, jag brukar prata om riskgrupp.
Det här är unga killar och unga män som befinner sig i en riskgrupp.
Och Ivan ville ju vidare, han hade träffat sin tjej, han hade förlovat sig, han försökt hitta jobb.
Men kom han hem, alltså hur ska man inte ringa sina vänner när man kom hem efter att ha avkännat ett fängelsesnaff?
Och när liksom x% av ens vänner tillhör den här världen, antingen mitt i den här världen eller perifert.
Om man inte ringer dem på grund av det, då har man ju inga vänner kvar, alltså vad gör man?
Det är så lätt att tänka när man killarna får skylla sig själva, men jag vägrar att tänka på det sättet.
Den långa rulltrappan upp från tunnelbanan tar den rakt in i Hallomburgens lilla centrumgaleria.
Utöver en mataffär och några butiker, så finns det ett bibliotek, en ungdomsgård och en stor kulturverksamhet här.
Det här alla hänger, vid en skulptur som kallas för bronshästarna, som står i mitten av galerien.
Här hittar man oftast en stor grupp unga killar, som alla har vuxit upp tillsammans i Hallomburgen.
De hänger här nästan varje dag. Ibland tar de en sväng ner till det stora garaget också.
Ibland för att röka gräs eller göra andra saker, som de hoppas inte ska fångas på film av övervakningskamerorna.
Det är mitt i den smällkalla vintern, den 22 januari 2017, strax innan stängning.
Om du bodde i Hallomburgen och hade gått förbi det här stora kompisjänglet den här kvällen, så hade det sett ut som vilken annan kväll som helst.
Lite små snack och skratt och lite skrollande på mobilen.
Men en av killarna lägger upp en film på Snapchat, som kommer spela en helt avgörande roll den här kvällen.
Och det är Ivan som filmar.
Utopset så verkar allt vad som vanligt, men det är något som inte stämmer.
Det finns en vän som beskrev honom som filosofisk, att han hade pratat om de här större frågorna.
Och tidigare under dagen har Ivan smsat med sin festmö och skrivit märkliga saker, i stil med att hon är, citat, den enda han kan lita på.
Under vinterjackan har Ivan på sig sin vita adidas tröja med svarta ränder.
Det är hans favorittröja, som han nästan alltid har på sig.
Men den ser ovanligt bilsiga ut idag.
Många av de här killarna som befinner sig i riskgruppen har ju ofta skyddsväst på sig, och det hade Ivan också.
Det är väldigt lätt att tänka att eftersom Ivan bara skyddsväst så visste han vad som var på gång.
Det tror nog nästan alla som kände honom, alltså från hans vänner till hans fest.
Du lyssnar just nu på en nåd ju dokumentär.
Visste du att vi också har hundratals andra dokumentärtitlar som tar dig närmare verkligheten?
Han såg en människorkrupp som hängde på ett konstligt sätt från trappan och ner i köket.

De förinsikte är att de personerna de en gång älskat har varit stasi-spioner.
FBI och Homeland Security kämpar med utredningen mot Are Evil, och spåren har nu lätt dem vidare till Ryssland.
Du kan upptäcka ett helt bibliotek av dokumentära berättelser att lyssna på hela sommaren i vår appnådio.
Med koden Sommar lyssnar du som en ny användare i åtta veckor för bara 69 kronor.
Alltså tusentals minuter av dokumentärt berättande för bara 69 kronor.
Ladda ner appen Nådio där appar finns och använd koden Sommar.
Testa någon av våra glasiga sommarnyheter som chokladrömmen McFlurry Cookies & Cream eller Sunday med Strösser.
För endast 25 kronor.
Bara på McDonalds.
Jaha, då var det dags igen.
Skola, jobb, rutiner.
Vad ska ni ha på äcklen?
Vad ska ni ha på äcklen?
Som sitt till att göra det på allra bästa sätt och boosta hela höstterminen med ett billigt mobilabonnement från Hallon.
Skaffa idag på hallon.se
Strax innan halv åtta på kvällen så rör sig några av killarna som hänger i centrum ner mot garaget.
Ivan lägger upp sitt filmklipp på Snapchat medan hon går.
Samtidigt så fångar han på Gallerians övervakningsfilm och klockan är då 19.28.
På övervakningsfilmen så ser man hur ett gäng på sju killar går mårmedvetet genom en korridor.
Och längst bak går Ivan.
De går allihopa till det här underjordiska garaget.
Det finns övervakningskameror där nere också, på lite olika ställen.
Och på de här filmerna så kan man följa hur killarna rör sig genom garaget.
Men kamerorna täcker inte bara enda vrå.
Och till slut så hamnar en del av dem utom synhåll.
Plötsligt hörs en hög smäll.
Eller är det kanske flera?
Det skarpa ljudet stutsar mellan betongväggarna.
Och där får man aldrig reda på vad som har hänt.
Man vet ju hur Ivan skadades, men man vet inte vem som höll i vilket vapen.
Men han blir skjuten.
Jag vet inte hur, men han lyckas fly.
Och han springer och springer.
Ivan har tagit sig från garaget.
Han blöder.
Han var ju tillräckligt stark för att springa.
Det kan ha varit adrenalin.
Efterskottlossningen såvällar ett helt gäng killar utifrån garaget.
De ser ut att fly i panik.
Eller i alla fall den som springer ut först, Ivan.

De andra killarna som kommer ut strax efter.
De ser faktiskt snarare ut som att de är på jakt efter någonting.
Eller någon, om man kollar ordentligt.
Precis utanför, grarsportarna så bor det en man som heter Jose.
Han har klivit ut på sin altern för att röka en cigarett.
Han ser inte Ivan.
Men det han ser är de här yngre killarna som kommer ur springandes ut ur garagsporten.
Det finns en person som väldigt tydligt enligt Jose verkar vara ledaren.
Trots att Ivan är skottskadad så lyckas han springa över en bro
till den in tilliggande stadsdelen Ör.
Där bor Ivan storebro med sin familj.
Och just den här kvällen så är deras mamma Fatima också där för att ta middag.
Bara 30 meter från porten så sjunker Ivan till slut ihop på en bänk.
Fatima har ingen aning om att hennes yngsta barn sitter där ute.
Ivan sitter alltså där på bänken utanför sin brorshus, svårtblödande
och vet inte vad han ska ta sig till.
Det enda han vet det är att någon eller några är ute efter honom.
Att han behöver flyda ifrån och få hjälp snabbt.
Till slut så lyckas han samla tillräckligt mycket krafter för att ringa dit sin kompis Nader
som i sin tur ringer ytterligare en vän med bil.
Och det dröjer inte länge innan både Ivan och Nader sitter i en vit seat
med den gemensamma kompisen Nemondra bakom ratten.
När de kör ut på motorvägen mot karolinska sjukhuset i Solna
så är det inte bara den vita seten som trotsar alla trafikregler.
För inte långt därefter så susar en silveförrad BMW fram, hack i hel.
De kör längs E4. Man ser senare från filmerna, övvakningsfilmerna,
att de kör jätteport.
Vid ett tillfälle så kör de liksom på väggen för att ta oss förbi en bil
och det finns folk som körde på E4 den kvällen som minns att de körde som galningar.
I seten lyckas den svårt medtagna Ivan få ur sig att han vill ha hjälp av Nader
att ringa till sina anhöriga så att han kan ber om att komma till sjukhuset.
Hans tjej står åt tvättarhåret när mobilen som ligger precis vid duschen börjar ringa
och hon svarar direkt när hon ser att det är Ivan namn på skärmen.
Han berättade att han blivit skjuten och hon får sådana konstig blandade reaktioner
liksom i det hemskaste som har hänt.
Men hon samtidigt tänker sig, men det kan inte vara så farligt.
Han är vid liv, han orkade ringa, han låter liksom logisk
och han säger då att han ska till sjukhuset. Så hon slänger sig ur duschen.
Hon har fortfarande liksom shampoo-löder i håret.
Hon väntar liksom inte i en eller två sekunder bara för att skölja ur shampoo-löder
och begär sig till sjukhuset.
Vansinesfärden längs motvägen fortsätter.
Inne i BMWen sitter ett gängkillare tättpackade, alldeles för många egentligen.
När man kommer längs E4 så är det en avfart mot Karolinska sjukhuset akuten.

På höger sida ligger Kyrkogården och de hann inte längre.
I vans vänner hann inte längre. Han ligger och blöder i baksätet.
För då kommer denna andra bilen, en BMW, kör runt och ställer sig på tvären så att de plockerar vägen.
Nemondria har tvingats att stanna bilen eftersom att vägen är enfilig.
De har verkligen ingen chans att ta sig därifrån.
Plötsligt kliver en mörkläddperson ut ur BMWen och går med bestämda seg fram till seten med draget vapen.
Och där i baksätet blir Ivan skjuten igen.
Och vem det nu var som kläv ur BMWen och sköt Ivan den här gången i huvudet så var det liksom game over.
Den silverfärgede BMWen riv startar och åker snabbt därifrån.
Ivan är kvar ensam i seten.
För i samband med att hamna skjuten så flyr både Nader och Nemondria för sina liv mot en intilliggande Kyrkogården.
Men ganska snart så kommer Nemondria tillbaka till bilen.
Och trots att denna är i svårt chocktillstånd så lyckas han skjutsa Ivan den sista biten till Karolinska sjukhusets akutmottagning.
Han har ingen aning om vilket skick Ivan är i.
Han vet bara att de måste få komma in snabbt.
Deras andra kompis Nader gömmer sig fortfarande vid Kyrkogården.
Därifrån ringer han 1-2 och ber om att snabbt skicka båda ambulans och polis till platsen.
Efter en stund vågar han sig fram igen och ser att båda bilarna är borta.
Han skyndar sig till fots mot Karolinska, men är i ett sådant förvirrad tillstånd att han inte lyckas hitta fram till akutmottagningen.
Till slut så ger han upp och rör sig tillbaka hem.
Ryktet har börjat sprida sig snabbt om att Ivan har åkt in svårt skada till sjukhuset.
Hans mamma Fatima får justit av en granne.
Hon har ingen aning om vilket skicka han är i, eller vad som har hänt.
Väl framme vid Karolinska så är redan ett stort antal vänner och anhöriga på plats.
Och stämningen är kaosarten.
Inne på akuten så ser Fatima, Ivan's andra bror, som har hunnit dit före henne.
Hon ropar på honom och frågar om hans bror är död.
Men hon ser direkt på hans kroppspråk vad svaret kommer bli.
Jag hade inte någon kraft som jag skulle skicka.
Får jag se min son? Nej, det är polisen och sånt som kommer att kontakta dig.
Du får inte se den.
Jag kommer hem och det är överkligt att min son var död.
25 år, dag jag träffade honom några timmar innan.
För polisen står det klart att ett brott har begått.
Exakt var och när och hur det råder en viss förvirring kring.
Men ganska snart spärras brottsplatsen vid avfarten mot Karolinska av.
Och flera polisbilar har kört upp framför ingången till akuten.
En av polisen lägger märke till en ung kille därutanför som inte verkar må riktigt bra.

Han går fram till killen och pratar lite och förstår ganska snabbt att han måste ta sig in på förhör. Det visar sig vara Nemandja, kompis som körde in i vann till akuten. Så är det ju nån snabbtänkt polis som ser till att trä påsar över Nemandjas händer för att om det finns det kan finnas forensisk bevisning där så måste säkra sig i alla fall att se till att det inte besutlas. Nemandja sitter alltså i polisbilen med papperspåsar på händerna och är väldigt uppriven. I ett PM skriver polisen som tog hand om Nemandja, att han hade varit mycket nervös över att den som hade skjutit i vann skulle ge sig på honom och att den personen var kapabel att göra mycket farliga saker mot Nemandja och hans familj. Efter ett första förhör med Nemandja på polishuset så finns det ingen misstanker riktad mot honom. Och efter bara några timmar så blir han upphämtad av sin pappa och får åka hem. Men försäkerhet, skull och så har polisen beslag tagit hans mobil för att kunna genomföra en teknisk analys som kan användas i förundersökningen. I mobilen gör man ett chockerande fynd ganska direkt. Det visar sig att Nemandja har fått två sms strax efter att IVan blir av skjutnen. Det första stäng munnen. Det andra berätta annat. De här semessen har skickats från ett nummer som tillhör en person som Nemandja känner väldigt väl. En stund senare så dyker ytterligare ett sms upp från samma nummer där man försöker skämta bort det som skrevs innan och påstår att det skickades till felperson. De här semessen kommer självklart ha sig upp i rätten sen och författar en antören kvist som befinner sig på plats då. Blir frustrerad över hur kraft åklagaren tvingas förhålla sig till sms-en. Det är alltså märkligt när åklagare som de ska redovisa fakta. Väldigt tydligt att det blir så torrt. Och jag kan inte slå att tänka på det här stäng munnen. Stäng fucking munnen. Det är ju åredgivning. Men när han läste upp det här åklagaren som han så noga med att säga har skickats av den här personen eller i vart fall skickats från den personens mobiltelefon. Och det här är ju viktigt för att hur vet man vem som skrev det hur vet man vem som tryckte på skicka. Men för Nemandjas del så kvittade ju helt budskapet är tydligt. Till slut kommer Nemandja äntligen hem. Och han kan inte släppa att han kastade sig ur bilen och flydde in på kyrkogården när skitten klev ur BMW-en med draget vapen. Så säger han sin pappa. Pappa, jag lämnade Ivan att dö. Nemandja mår så dåligt och han är så rädd och hans familj mår så dåligt och de är så rädda, inte minst på grund av sms-en, men också för att man vet ju vad som står på spel. Allt familjen beslutade Nemandjas åka ner till Sarbien och bo av sina släktingar. Och han är så traumatiserad av det som händer på avfarten

att när han åker på motorvägar i Sarbien så blir han känner sig helt förstörd. Nemandja är alltså så skärrad att han lämnar Sverige direkt efter mordet på Ivan. Problemet är bara att i det här upprivna tillståndet som han var i direkt efter mordet så var det svårt för polisen att få fram tillräckligt tydlig information från honom under det första förhöret.

Det är inte uppenbart för dem att Ivan har blivit skjuten eller att han har blivit attackerad två gånger.

De får liksom inte fram i den skärrade berättelsen som Nemandja ger om att Ivan har blivit skjuten i garaget i Hallombärgen och sen på avfarten till Karolinska vilket betyder att de inte sparar av brottsplats nummer ett.

Men det finns ju faktiskt en person som vi inte får glömma här som dels vet att den skottlossning inträffade tidigare under kvällen i garaget i Hallombärgen och som dessutom såg vilka det var som jagade efter Ivan.

Mannen som bor i lägenheten precis in till garagesporten Jose.

Jose är man i fyrtio års åldern som ofta syns ute på sin altan i sällskap med familjens lilla vita hund Bamse.

Jose har två söner tillsammans med sin fru Elisabeth och de är sju och femton år gamla.

Jose har bott i Stockholm en länge tid men han kommer ursprungligen från Umeå där han adopterades av ett svensk tyskt par.

Jose föddes i Kile och fick en tuff start i livet tillsammans med sin lillebror.

De flyttades runt mellan olika släktingar och hamnade också ett tag på barnhem innan de till slut adopterades tillsammans och flyttade till Sverige.

Men efter ett tag så tvingas barnen att bli omplacerade igen i en fostig familj.

Jose oerhört beskyddande över sin lillebror som sen hamnar i ett drogberoende.

Han missbrukade tunga droger droga ganska länge.

Jose gjorde allt för att hjälpa honom. Det blev liksom ett medberoende.

Men trots Jose's omsorg så är hans lillebrors liv utomrädning och han dör till slut av en överdos.

Bortgången och saknaden tar hårt på Jose som väljer att lämna livet till Umeå bakom sig och flytta till Stockholm.

Han beskrivs till mig som en person med enorm trättspastos, snäll, agagerad, oerhört klippsk.

Det som har gjort mig mer ledsen än någonting annat som jag har upplevt under hela mitt yrkesliv är att Jose har ju verkligen försökt vara en bra man, en bra person, en bra pappa, en bra make, vet han jobbar och så får han tarmkanser.

Alltså det är som om vissa personer. Alltså det vilar en förbandelse av vissa personer och det är så orättvist och det är så sorgligt.

Jose måste genomgå en omfattande operation.

Han repar sig sakta men säkert efteråt.

Men han lider fortfarande av svåra smärtor.

Hon upplever inte att morfinet som han har fått utskrivet lindrar tillräckligt effektivt.

Så trots att han rent principiellt vill ta avstånd från allt som har med illegala drågor att göra så börjar han själv medicinera med cannabis.

För att en av effekterna, av en av komponenterna av cannabis-plantan är göttesmärtstillande.

Som jag förstått det så har jag han som är sjukskriven inte råd med att köpa cannabis.

Så han går mer på eller blir hotad till eller utsätts för påtryckningar att låna ut sin sommarstuga.

Jose's familj har alltså en sommarstuga som ligger norr om Stockholm.
Ibland händer det att Jose tar med sig några av de unga killarna från Hallombärgen dit och låter dem åka för djurling och motokross.
Men Jose's gästvänlighet utnyttjas.
Till den grad att han till slut går med på att låta en av killarna anlägga en avancerad cannabis-odling i sommarstugans källare.
Personerna som installerade den här odlingen visste precis vad de gjorde.
De här varme lamporna.
Ett bevattningssystem som man inte behöver ta hand om hela tiden.
Jose känner efter ett tag att den här unga killen börjar ta sig för många friheter för att känna mer pengar.
Till slut så upplever Jose situationen så obehaglig att han skaffar sig en pistol som man gömmer undan på vinden i sommarstugan.
Men cannabis-odlingen upphör ett tvärt när Jose blir stoppade bilen av polisen en dag på väg hem från landet.
De märker att han är påverkad.
Det leder till ett politislag i sommarstugan och de hittar den här pistolen.
Och han säger bara, väldigt luddigt, jag skaffar den för att skydda mig själv.
Och Jose förstår att Tyskans kulturen inte är att leka med.
Så han berättar ju inte för polisen att vem det är han jobbar med.
Vem som har tagit hans sommarstuga i bruk.
Så han kommer åtalas för det här.
Jose åtalas för både cannabis-odlingen och olagarvapen innehav.
Och rättegången mot Jose är tänkt att inledas i Uppsala den 8 mars 2017.
Men dagen innan rättegången så händer något som förändrar allt.
Och här måste vi backa bandet lite.
Tillbaka till när Jose just har hört smällar inifrån garaget och sett flera killar storma ut därifrån.
Det första gör att se till att hans egna barn håller sig inne i säkerhet.
Efter en liten stund när faran verkar vara över så begär han sig ner i garaget.
För att se efter så att det inte ligger någon skadad person kvar där inne.
Det som är så tragiskt med det här är ju att polisen har inte förstått att det finns en till brottsplats.
Brottsplats nummer ett. Garaget i Hallombärgen.
Men Jose gör det.
Det är ju Jose som letar efter bevisning i garaget.
Jose går ett varv runt i garaget och kommer till slut fram till port 93.
Och där på betonggolvet så hittar han en tom hylsa från en pistol.
Men sig rätt fimbindill.
Det finns inget blod alls på platsen.
Vilket förhoppningsvis innebär att ingen har kommit till skada.
I alla fall inte allvarligt.
Jose hukar sig ner och tar en närbild med mobilen på hylsan och fimpen.
Sen plockar han upp hylsan och tar den med sig.
Utan att ha någon riktig tanke på vad han ska göra med den.

Det enda han vet är att det som han har hört och sett under kvällen förmodligen är för allvarligt för att bara hålla tyst om.

Och att han faktiskt kan ha fått med sig helt avgörande bevis hem.

Och den patronhusan kommer bli väldigt viktig senare.

I nästa avsnitt.

Det är de som kände Ivan.

Det är bara för de traktensar han.

Jag säger att de måste kontakta poliser.

Då kan det vara något att säga till.

Men han visste mycket.

Det är ju liksom övriga för att rätt sak man har försökt påverka.

En utredning av ett brott.

Du har lyssnat på Gola Vittnade.

Det är en produktion av poddglitt för Nodio.

Tack för att du lyssnar.

Glöm inte koden sommar för att kunna lyssna i åtta hela veckor på hundratals dokumentärer för endast 69 kronor i appen Nodio.

Som finns där appar finns.